

Arrest

nr. 209 095 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 maart 2018 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : A. (..)

voornaam : Y. (..)

geboortedatum : 21.10.1988

geboorteplaats : <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29.03.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Betrokkene verklaart dat hij reeds vier maanden in België is. Betrokkene heeft zich echter niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft tot op heden ook geen poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat hij reeds vier maanden in België is. Betrokkene heeft zich echter niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft tot op heden ook geen poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene verklaart dat hij geen familie heeft in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen..

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Marokko, omdat hij reeds van kleins af aan op straat moet slapen en enkele keren mishandeld is. In Marokko zijn geen mensenrechten en in België wel. Betrokkene verklaart bang te zijn voor de maffia en dat ze hem zullen vermoorden, omdat ze meer vrijheid hebben gekregen. Betrokkene kan zijn vrees echter niet staven. Bovendien verklaarde hij bij zijn arrestatie op 27.03.2018 aan de politie van Antwerpen dat hij op dat moment onderweg was naar zijn land van herkomst en dat hij graag een papier wil en zou terugkeren per bus.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij hoogtevrees heeft, vliegangst en bang is in kleine ruimtes.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 11 TERUGKEERRICHTLIJN
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet voorziet tevens dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid bovendien de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

2. Verzoeker verkreeg een bijlage 13septies betekend op 27 maart 2018, waarbij een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. In deze beslissing wordt gesteld: "een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren". Deze beslissing werd later impliciet ingetrokken en vervangen door een nieuwe bijlage 13septies op 29 maart 2018.

Verzoeker werd op 28 maart 2018 uitgebreid gehoord door de sociaal assistente in het gesloten centrum waar verzoeker verblijft (Caricole, 1820 Steenokkerzeel, Tervuursesteenweg 302).

Van dit gehoor werd een verslag opgesteld en dit werd gevoegd in het administratief dossier (zie het document: "volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht").

Door verzoeker werd uitgebreid toelichting gegeven bij zijn aanwezigheid in België zonder legaal verblijf. Hij verleende zijn volledige medewerking, zoals blijkt uit het verslag van het gesprek met de sociaal assistente in het centrum.

De bestreden beslissing dient hierom rekening te houden met de aangehaalde elementen door verzoeker, gelet op artikel 74/11 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur (het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting) zowel bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (verweerder kan o.a. afzien van het opleggen van een inreisverbod) als het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod (gezien de discretionaire bevoegdheid van verweerder).

Dit is in casu niet het geval.

3. Door verzoeker werd toegelicht dat hij een viertal maanden geleden vanuit Spanje naar België is toegekomen met de bus (verzoeker heeft vlieg angst en hoogtevrees). Hij was eerder een maand gebleven in Spanje met een toeristenvisum. De bedoeling van verzoeker lag erin om een duurzaam verblijfsrecht te bekomen in België ("2. Waarom bent u in België? Ik ben hier gekomen om mijn papieren te maken om in België te blijven"; zie het verslag van het gesprek van 28 maart 2018).

De beweegreden van het verblijf van verzoeker in België zijn begrijpelijk. Verzoeker heeft de nationaliteit van Marokko, maar leeft sinds kleins af op straat. Hij moest slapen op straat en werd een aantal keer mishandeld ("6. Heeft u redenen waarom u niet naar uw eigen land kunt terugkeren? Ik ben van kleins af aan op straat, ik heb moeten slapen op straat. Ik ben een paar maal mishandeld geweest op straat"). De situatie van verzoeker was barslecht in Marokko. Om te overleven, leende hij zich tot kleine criminaliteit. Omdat hij een straatjongen was, werd hij verplicht in het drugsmilieu te werken door wat verzoeker de "maffia" noemt: een organisatie die overal tentakels heeft in Marokko. Verzoeker heeft een grote schrik van de personen die werken voor deze "maffia" ("Wie vreest u? Ja ik heb schrik van iemand. De maffia. Ik kan geen naam geven. Het zijn geen maffia maar ik noem ze zo, ik weet niet hoe ik ze moet noemen. Ik ben bang, ik wil mezelf niet bezighouden met deze slechte zaken").

Verzoeker zag het echter niet zitten om nog langer illegaal te verblijven in België. Hij had hier geen toekomst (zo bleek). Verzoeker was daarom van plan om te vertrekken uit België naar Spanje toe om daar eventueel een werkvergunning te kunnen verkrijgen ("2. Waarom bent u in België? Ik ben hier gekomen om mijn papieren te maken om in België te blijven. Ik vond dit niet ok en ik wou terug vertrekken naar Marokko. Ik was als toerist gekomen. Ik zag het niet zitten om als illegaal hier te leven. Toen de politie mij heeft opgepakt was ik onderweg naar Spanje. In Spanje wou ik kijken of ik een werkvergunning kon krijgen").

Verzoeker wil ook vertrekken uit België, zoals hij reeds van plan was. Dit bevestigt hij ook tijdens het gehoor van 28 maart 2018 ("Ik wil gewoon een order krijgen om het land te verlaten en dan zal ik België verlaten").

Hij wou terugkeren naar Spanje. Hij spreekt een mondje Spaans. Hij wil daar kijken of hij een werkvergunning kan verkrijgen.

Verzoeker verbleef dus enkel kort in België, in een zoektocht naar een beter leven (gelet op wat hij meemaakte in Marokko). Hij maakte zelf aanstalten om België te verlaten.

Verzoeker heeft bovendien uitdrukkelijk te kennen gegeven dat hij een oom heeft wonen in Spanje en een zus in Amsterdam. Deze laatste is hem komen bezoeken in het centrum, zie vraag 12 ("Ik ben ongeletterd, mijn zus komt me hier bezoeken. 0487680809 (nummer van mijn zus, zij hebben een Belgisch nummer genomen om met de advocaat te kunnen communiceren). Soumeiya Assayad").

4. Deze elementen worden door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing gedeeltelijk vermeld in het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Dit bewijst wederom dat verweerder kennis had van deze feiten.

Men betreft bovenvermelde feiten echter niet in het individueel onderzoek bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

Het tegendeel blijkt niet uit de bestreden beslissing en niet uit het administratief dossier. Verweerder handelde hierdoor onzorgvuldig.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Mocht alsnog blijken dat verweerder rekening zou hebben gehouden met bovenvermelde elementen, quod non, dan verantwoorden deze feiten net een kortere duurtijd van het inreisverbod dan de opgelegde duurtijd van twee jaar.

Immers, verzoeker verbleef slechts kort in België, in een zoektocht naar een beter leven. Hij werd mishandeld in Marokko en moest op straat slapen. Zijn zoektocht gaf niet het gewenste resultaat en verzoeker was zelf van plan België te verlaten. Verzoeker verkreeg in de korte tijd dat hij in België verbleef niet eerder een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft bovendien een oom in Spanje wonen en een zus in Amsterdam.

Het oordeel van verweerder is hierom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk, door onvoldoende rekening te houden met het werkelijke gewicht (het belang) van deze omstandigheden eigen aan het geval bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. In navolging van het bovenstaande, merkt verzoeker op dat hij tijdens het gehoor van 28 maart 2018 nadrukkelijk te kennen heeft gegeven dat hij een oom heeft wonen in Spanje en een zus in Amsterdam.

Deze laatste is hem komen bezoeken in het centrum, zie vraag 12 ("Ik ben ongeletterd, mijn zus komt me hier bezoeken. 0487680809 (nummer van mijn zus, zij hebben een Belgisch nummer genomen om met de advocaat te kunnen communiceren). Soumeiya Assayad").

Het opgelegde inreisverbod, hoewel verzoeker dus nooit eerder een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, zal verzoeker verhinderen om zijn oom en zus te bezoeken gedurende een periode van twee jaar.

Conform artikel 74/11 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, dient dan ook rekening te worden gehouden met deze familiale banden bij het bepalen van de duurtijd van een inreisverbod.

Verweerder stelt echter enkel in de bestreden beslissing dat: "Betrokkene verklaart dat hij geen familie heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen".

Met de familie van verzoeker buiten België, wordt ten onrechte geen rekening gehouden. Nochtans betreft het geldingsgebied van het inreisverbod het volledige Schengengrondgebied en heeft de bestreden beslissing dan ook een aanzienlijke impact hierop.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.3. Verzoekende partij meent dat niet afdoende rekening werd gehouden met de elementen die zij in het kader van haar gehoor op 28 maart 2018 naar voren heeft gebracht.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in het verzoekschrift herhaalt dat zij naar België is gekomen gelet op haar erbarmelijke leefomstandigheden in Marokko en dat zij niet van plan was haar illegaal verblijf in België verder te zetten maar door te reizen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verwerende partij deze verklaringen van verzoekende partij wel degelijk in overweging heeft genomen en daaromtrent als volgt heeft geoordeeld:

“Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Marokko, omdat hij reeds van kleins af aan op straat moet slapen en enkele keren mishandeld is. In Marokko zijn geen mensenrechten en in België wel. Betrokkene verklaart bang te zijn voor de maffia en dat ze hem zullen vermoorden, omdat ze meer vrijheid hebben gekregen. Betrokkene kan zijn vrees echter niet staven. Bovendien verklaarde hij bij zijn arrestatie op 27.03.2018 aan de politie van Antwerpen dat hij op dat moment onderweg was naar zijn land van herkomst en dat hij graag een papier wil en zou terugkeren per bus.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggesteerd wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

Door louter te herhalen wat zij tijdens haar gehoor naar voren heeft gebracht maar na te laten uiteen te zetten waarom de gegeven motivering niet terecht of kennelijk onredelijk is, slaagt de verzoekende partij er niet in de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. De verwerende partij motiveert duidelijk waarom de verklaringen van verzoekende partij niet kunnen overtuigen en er niet aan in de weg staan dat haar een inreisverbod, en dit voor een duur van twee jaar, wordt gegeven.

2.5. Verzoekende partij lijkt voorts ook haar verklaringen te wijzigen waar zij blijkens het administratief dossier initieel stelde dat zij onderweg was naar Marokko om nadien te verklaren dat zij naar Spanje wou gaan. Gelet op dergelijke houding kunnen alleszins vragen gesteld worden bij de waarachtigheid van deze verklaringen. Daargelaten voorts de vaststelling dat verzoekende partij niet blijkt in bezit te zijn van de benodigde en geldige documenten om zich naar Spanje te begeven, dient alleszins gesteld dat zij met dergelijke verklaringen niet aantoonst dat het bestreden inreisverbod ten onrechte of kennelijk onredelijk werd genomen. Zij kan niet ontkennen dat er haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven zodat in toepassing van artikel 74/11, §1, 1° van de vreemdelingenwet een inreisverbod wordt gegeven. Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij gegevens heeft aangebracht die

de verwerende partij veronachtzaamd heeft die van invloed hadden kunnen zijn op de beslissing tot afgifte van het inreisverbod of de duurtijd ervan. Het loutere feit immers dat zij zich op illegale wijze naar Spanje wenst te begeven om aldaar haar kansen te beproeven kan bezwaarlijk gezien worden als een element dat van invloed had kunnen zijn op het inreisverbod of de duurtijd ervan.

2.6. Verzoekende partij ontkent voorts ook niet dat zij geen gezins- of familieleden heeft op het Belgische grondgebied zodat de verwerende partij terecht oordeelt dat een schending van artikel 8 EVRM niet kan worden aangenomen.

2.7. De Raad wijst er daarbij verder op dat, opdat er sprake kan zijn van een mogelijke schending van artikel 8 EVRM, verzoekende partij dient aan te tonen dat zij een familie-of gezinsleden heeft dat als beschermenswaardig kan beschouwd worden. Verzoekende partij verwijst wel naar het feit dat zij een zus in Amsterdam heeft en een oom in Spanje, maar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Verzoekende partij toont dit geenszins aan zodat zij bezwaarlijk kan stellen dat de verwerende partij bij het treffen van het inreisverbod rekening had moeten houden met het feit dat zij familieleden heeft in Europa. Het inreisverbod verhindert de verzoekende partij evenmin om via moderne communicatiemiddelen contact te houden met haar familieleden in Europa noch dat deze haar komen bezoeken in Marokko. De Raad wijst er tevens op dat artikel 74/12 van de vreemdelingenwet toelaat dat verzoekende partij om de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan verzoeken. Gelet op voorgaande vaststellingen kan geenszins gesteld worden dat het loutere feit dat verzoekende partij familie heeft wonen in Europa verhindert dat haar een inreisverbod wordt opgelegd.

2.8. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat haar een inreisverbod voor de duur van twee jaar wordt gegeven. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt blijkt uit de overwegingen in het inreisverbod dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die eigen zijn aan de zaak van verzoekende partij. De loutere subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat de aangevoerde elementen een inreisverbod van minder dan twee jaar verantwoorden, is geenszins dienstig om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of kennelijk onredelijk te doen bevinden.

2.9. Het betoog van verzoekende partij leidt niet tot de conclusie dat artikel 8 EVRM, artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, of het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden. Verzoekende partij toont geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen of beginselen aan.

2.10. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER